

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Idy Hanzelovej, v právnej veci žalobcu: **L. P., a.s.**, T., zastúpený: *JUDr. J. F., Advokátska kancelária, B.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/13650-83162/2007/991050-r zo dňa 03.01.2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/43/2008-82 zo dňa 04.12.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/43/2008-82 zo dňa 04. decembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom č.k. 1S/43/2008-82 zo dňa 04.12.2008 Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/13650-83162/2007/991050-r zo dňa 03.01.2008, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I č. 600/232/157768/2007/Slá zo dňa 05.10.2007, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobia: prvý štvrt'rok 2006 v sume 443 526,-- Sk, druhý štvrt'rok 2006 v sume 1 697 888,-- Sk, tretí štvrt'rok 2006 v sume 1 107 106,-- Sk.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že správca dane neuznal žalobcovi nárok na odpočet DPH zo služieb kúpených v tuzemsku a to konkrétne právnych, odborných, poradenských a konzultačných služieb súvisiacich s vymožitelnosťou pohľadávok, internetových služieb, prevádzky databázy pohľadávok, ďalej služieb súvisiacich s vyhotovením zaručených elektronických podpisov a elektronických dokumentov a služieb hybridnej pošty súvisiacich s „dohodou o novácii“ a iných ďalších služieb súvisiacich s vymáhaním pohľadávok. Správca dane zistil, že v kontrolovanom období žalobca vykazoval príjmy vyplývajúce z uzatvorených dohôd o novácii, t.j. príjem z istiny (dlhu) a zo zmluvných pokút. Všetky tieto príjmy boli príjmami od dlžníkov koncesionárskych poplatkov a nepodliehali DPH na výstupe, pretože nie sú predmetom dane. Základom dane pre účely zákona o DPH je poplatok za správu pohľadávky, provízia, odmena za prevzatie rizika, prípadne úrok, ktorý si účtuje faktoringová spoločnosť. Z predložených dokladov a vyjadrení žalobcu zistil, že u žalobcu sa nejedná o vymáhanie dlhov. Z predložených zmlúv a vyjadrení žalobcu vyplýva, že medzi zmluvnými stranami nebola dohodnutá žiadna protihodnota za poskytovanie služieb z vymáhania dlhov. Skutočnosť, že žalobca mal v majetku odkúpené pohľadávky, t.j. že je ich vlastníkom a nakúpené pohľadávky vymáha pre seba, nie je rozhodujúca pre posúdenie uvedenej činnosti. Ak by išlo o faktoring, aj vtedy by si pohľadávku vymáhala spoločnosť pre seba. Príjem z vymožených pohľadávok a obchodných pokút, resp. z jednorazových poplatkov vyplývajúcich zo zmlúv o novácii, ktoré platiteľ dane – žalobca získal od dlžníkov (koncesionárov), nie je možné považovať za poskytnuté faktoringové služby.

Na základe uvedeného sa súd stotožnil so závermi žalovaného, predovšetkým žalobcovi nevzniklo právo na odpočet dane podľa § 49 zákona o DPH, keďže prijaté právne služby, odborné, poradenské, konzultačné služby nemajú priamu a bezprostrednú súvislosť s celou ekonomickou činnosťou platiteľa dane. Žalobca nemá nárok na odpočítanie dane v zmysle § 49 – 51 zákona o DPH z nakúpených tovarov a služieb, ktoré použil pri svojej činnosti súvisiacej len s vymáhaním pohľadávok koncesionárskych poplatkov postúpených na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorených so S. R..

Z uvedených dôvodov posúdil prvostupňový súd právne závery daňových úradov ako správne a žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc:

1. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa súd prvého stupňa prakticky v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami i právnou argumentáciou žalovaného. Súď poukázal na zistenia daňových orgánov, že v kontrolovanom období žalobca vykazoval príjmy od dlžníkov koncesionárskych poplatkov, ktoré nepodliehali DPH na výstupe, pretože nie sú predmetom dane, ďalej že v prípade žalobcu sa nejedná o vymáhanie dlhov, že nebola dohodnutá žiadna protihodnota za poskytovanie služieb z vymáhania dlhov a že skutočnosť, že žalobca mal v majetku odkúpené pohľadávky, je ich vlastníkom a vymáha ich pre seba, nie je rozhodujúca pre posúdenie uvedenej činnosti.

2. S uvedenými závermi žalobca nesúhlasí a má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Naďalej tvrdí, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane sú nezákonné a ukracujú žalobcu predovšetkým na jeho majetkových právach, keďže na základe právoplatného a vykonateľného výmeru správcu dane bol nútený zaplatiť nesprávne vyrubený rozdiel dane v sume 3 248 520,-- Sk. Žalobca zotrváva na dôvodoch žaloby a poukazuje na ne, pričom nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového súdu vidí okrem nesprávnej aplikácie relevantných ustanovení zákona o DPH aj v nedostatočnom vysporiadaní sa s argumentmi žaloby.
3. Súd prvého stupňa síce v odôvodnení rozsudku obsah žaloby takmer doslova citoval, no ďalej sa s namietanými dôvodmi nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného nezaoberal a prakticky sa len stotožnil s názormi žalovaného. V tomto smere považuje žalobca rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čo podľa súdnej judikatúry zakladá dôvod pre jeho zrušenie pre odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/, § 221 ods. 1 písm. f/ OSP).
4. Žalobca nespochybňuje, že jeho hlavnou činnosťou v kontrolovanom období bolo vymáhanie vlastných pohľadávok, ktoré nadobudol na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 15.07.2005 so S. R. a následne uzavretých realizačných zmlúv č. 1 a č. 2 zo dňa 20.09.2005 a 27.01.2006. Aktivity žalobcu neboli ničím iným, ako vymáhaním zročných dlhov z koncesionárskych poplatkov od dlžníkov, ktorí ku dňu postúpenia pohľadávok na žalobcu nesplnili svoj zročný dlh pôvodnému veriteľovi – S. R.. Vymáhanie dlhov je ekonomická aktivita, ktorá podlieha dani, pretože je v zmysle § 39 ods. 1 písm. d/ zákona o DPH vyňatá z oslobodenia od dane. Zákon pritom na účely zdaňovania daňou z pridanej hodnoty nerozlišuje medzi vymáhaním vlastných a cudzích dlhov, ani presne neurčuje, ako sa má tvoriť základ dane pri tomto druhu ekonomickej aktivity. Žalobca podrobne opísal v žalobe, aký bol ekonomický dôvod uzavretia zmlúv o postúpení pohľadávok so S. R. a ako z tejto obchodnej operácie profitoval. V každom prípade prevzal na seba riziko, že ak dlžníci vymáhané dlhy nesplnia, nadobudnuté pohľadávky nezhodnotí tak, ako očakával. Ide teda o faktoring v pravom slova zmysle, ktorý dani podlieha.
5. Žalobca naďalej tvrdí, že žalovaný sa nevie vysporiadať s faktom, že žalobca neobdržal od S. R. žiadnu osobitne dojednanú odplatu za prevzatie rizika spojeného s vymáhaním nadobudnutých pohľadávok, ktorá by bola použiteľná ako prípadný základ dane. Keďže chýba odmena za prevzatie rizika, nejedná sa u žalobcu na účely zákona o DPH o vymáhanie dlhov, teda o ekonomickú činnosť, ktorá by podliehala DPH, viedla žalovaného k nesprávne právnemu záveru, že žalobca nemá nárok na odpočítanie dane v zmysle §§ 49 – 51 zákona o DPH z nakúpených tovarov a služieb, ktoré použil pri svojej hlavnej činnosti. Žalobca je stále toho názoru, že nakoľko v kontrolovanom období vykonával vymáhanie dlhov, teda činnosť neoslobodenú od dane, považuje sa na účely zákona o DPH za zdaniteľnú osobu a má právo na odpočítanie dane aj z tých plnení (tovarov a služieb), ktoré prijal a preukázateľne použil v súvislosti s vymáhaním pohľadávok z koncesionárskych poplatkov

postúpených na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej so S. R.. Za danej skutkovej a právnej situácie nemožno vyvodíť, že žalobca ako platiteľ dane nemá právo na odpočítanie DPH z prijatých tovarov a služieb použitých na svoje podnikanie len preto, že daňovým orgánom chýba protihodnota poskytnutá žalobcovi S. R. za postúpenie vymáhaných pohľadávok. Je treba zdôrazniť, že je výlučne na žalobcovi, akú podnikateľskú stratégiu si pri výkone svojej činnosti zvolí a ako sa s ňou na trhu uplatní. Skutočnosť, že žalobcom uplatňovaný model nezapadá do schém daňových orgánov, podľa názoru žalobcu neznamena, že ním prijaté právne, poradenské a konzultačné, prípadne ďalšie služby a tovary, u ktorých si uplatnil právo na odpočítanie dane, nemajú priamu a bezprostrednú súvislosť s jeho zdaniteľnou ekonomickou činnosťou.

6. Žalobca tiež upozorňuje na to, že ako podnikateľ - obchodná spoločnosť je oprávnený vykonávať a po celú dobu svojej existencie aj vykonáva tiež iné podnikateľské aktivity, ako je vymáhanie dlhov z vlastných pohľadávok, a to v rozsahu predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri. *Fakt, že v kontrolovanom období dosahoval príjem len zo svojej hlavnej činnosti – vymáhania dlhov, neznamena, že nemá nárok na odpočet DPH z prijatých plnení súvisiacich s vlastnou zdaniteľnou ekonomickou činnosťou, realizovanou hoci aj mimo rámca kontrolovaného obdobia. Niet preto dôvodu odoprieť mu právo na odpočítanie DPH v zmysle §§ 49 – 51 zákona o DPH z nakúpených tovarov a prijatých právnych služieb, odborných, poradenských, konzultačných a ďalších služieb, v žalobcom v realizovanom rozsahu.*
7. Z uvedených dôvodov zotráva žalobca na názore, že daňové orgány na skutkový stav zistený daňovou kontrolou nesprávne aplikovali ustanovenia § 39 ods. 1 písm. d/, § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH a bez splnenia zákonných predpokladov podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vydali nezákonný dodatočný platobný výmer, ktorý na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil. Krajský súd v Bratislave sa v napadnutom rozsudku č.k. 1S/43/2008-82 zo dňa 04.12.2008 dostatočne nevysporiadal so žalobnými dôvodmi a rovnako ako žalovaný vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa stotožnil s názorom žalovaného a žalobu zamietol.

S poukazom na vyššie uplatnenú skutkovú a právnu argumentáciu žalobca navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po posúdení veci napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alebo ho zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného zo dňa 03.01.2008 č. I/222/13650 83162/2007/991050-r i dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava I zo dňa 05.10.2007 č. 600/232/157768/2007/Slá podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

V prípade zmeny napadnutého rozsudku žalobca žiada, aby mu bolo priznané právo na náhradu trov súdneho konania.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný dňa 16.02.2009 tak, že krajský súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol s odôvodnením, že právne závery daňových

orgánov sú správne, uviedol, že dôvody odvolania sú v podstate zhodné s dôvodmi žaloby, preto poukazuje na svoje vyjadrenie k žalobe a plne sa ho pridrižiava a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/43/2008-82 zo dňa 04.12.2008 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) a postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk verejne vyhlásil vo veci rozsudok postupom podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil rozsudok krajského súdu, keďže dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom obsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 10 ods. 2 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH), v znení účinnom v posudzovanom daňovom období, *za dodanie služby sa nepovažuje postúpenie pohľadávky.*

Podľa § 39 ods. 1 písm. d/ zákona o DPH oslobodené od dane sú činnosti týkajúce sa platieb, prevodu platieb, šekov, prevoditeľných dokumentov, dlhov s výnimkou vymáhania dlhov.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku s tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa článku 13 B. Iné oslobodenia od dane, v písmene d/ bod 3 Šiestej smernice Rady č. 77/388/EHS zo dňa 17.05.1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločenstva platí, že členské štáty oslobodia do dane nasledujúce položky za podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správnej a jednoznačnej aplikácie oslobodení od dane a na účely ochrany pred možnými daňovými únikmi, pred neplatením daní a pred ich zneužívaním. Členské štáty

môžu aplikovať nasledujúce výnimky na rozsah platnosti tohto oslobodenia od dane: nasledujúce plnenia: plnenia vrátane sprostredkovania týkajúce sa vkladov a bežných účtov, platieb, prevodov, šekov a iných prevoditeľných dokumentov, ale nie inkasovania a skupovania dlhov.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 372p ods. 1 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem, ktoré dostatočne objasňujú východiská pre vyslovenie výroku rozsudku krajského súdu. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa odvolací súd vo svojom odôvodnení obmedzuje na doplnenie niektorých detailov k právnym záverom krajského súdu týkajúcich sa Šiestej smernice č. 77/388/EHS. Podľa názoru senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z ustanovenia Šiestej smernice článok 13 B. d/ bod 3 vyplýva, že medzi iné oslobodenia od dane nepatria plnenia vzťahujúce sa k inkasovaniu a skupovaniu dlhov. Na uvedené ustanovenie sa odvolával žalobca v podanom odvolaní. Spolu s právnou argumentáciou odvolateľa – zodpovedanie otázok podstatných pre rozhodnutie súdu, ktoré bolo doručené Najvyššiemu súdu SR dňa 19.10.2009 ako i z uvedenej smernice a zákona o DPH vyplýva, že *oslobodenie od DPH sa nevzťahuje na plnenia alebo činnosti vyplývajúce z inkasovania a skupovania dlhov.*

Súd konštatuje, že odvolateľ v tejto časti odvolacích dôvodov nebol úspešný, keďže uvedené ustanovenie smernice sa vzťahuje na plnenia týkajúce sa s inkasovania a skupovania dlhov, pričom predmetom rozhodnutí vydaných v tejto veci správcom dane ako aj žalovaným bola činnosť žalobcu súvisiaca s nadobudnutím koncesionárskych poplatkov a následne s vymáhaním takto nadobudnutých vlastných pohľadávok žalobcu, pričom zmluvné strany sa dohodli, že žalobca zaplatí S. R. odplatu vo výške sumy rovnajúcej sa 100% nominálnej hodnoty istiny pohľadávok odo dňa postúpenia. Medzi postupcom a postupníkom nebola uzatvorená žiadna zmluva predmetom, ktorej by bola dohodnutá protihodnota, teda odplata za poskytnuté služby za vymáhanie pohľadávok z koncesionárskych poplatkov – odmena za prevzatie rizika, resp. provízia alebo úrok. Išlo o rámcovú zmluvu, na podklade ktorej žalobca kúpil pohľadávky S. R., teda nadobudol majetok. V kontrolovanom období troch štvrt'rokov roku 2006 vykonával žalobca činnosti súvisiace s vymáhaním postúpených pohľadávok a v tomto období si zároveň žalobca odpočítal daň z tovarov a služieb kúpených v tuzemsku a zo služieb, pri ktorých príjemca platí daň podľa § 69 ods. 2 až 4 zákona o DPH. Išlo o právne, odborné, poradenské a konzultačné služby súvisiace s vymožitelnosťou pohľadávok, ďalej internetové služby, prevádzka databázy pohľadávok, služby súvisiace s vyhotovením zaručeným elektronických podpisov, elektronických dokumentov, služieb hybridnej pošty súvisiacich s dohodou o novácii a iných služieb, napr. inzertných, súvisiacich s vymáhaním pohľadávok.

V kontrolovanom období žalobca vykazoval aj príjmy vyplývajúce z uzatvorených dohôd o novácii, t.j. príjem z istiny (dlhu) a zo zmluvných pokút, pričom všetky tieto príjmy boli príjmami od dlžníkov koncesionárskych poplatkov a nepodliehali DPH na výstupe, pretože neboli predmetom dane.

Odvolaací súd dospel rovnako k záveru, že žalobca v tomto prípade nemá nárok na odpočítanie dane v zmysle § 49, 50 a 51 zákona o DPH z nakúpených tovarov a služieb tak, ako sú uvedené v rozhodnutí správca dane v tabuľke, keďže uvedenú činnosť vykonával v súvislosti s vymáhaním pohľadávok koncesionárskych poplatkov postúpených na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej so S. R. a predovšetkým uvedené nevykonával ako finančnú službu pretože vymáhal pohľadávky vo vlastnom mene a na svoj účet bez toho, aby od postupcu (S. R.) za úspešné vybratie dlžnej sumy, bol odmenený resp., aby dostal akýkoľvek protihodnotu. Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že následne po postúpení pohľadávok na podklade rámcovej služby nebol v daňovom konaní preukázaný akýkoľvek iný resp. ďalší zmluvný vzťah medzi žalobcom ako poskytovateľom služby a S. R. ako odberateľom finančnej služby.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o DPH základom dane **pri dodaní** tovaru alebo **služby** je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo má prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, zníženú o daň. Do základu dane sa zahŕňa aj dotácia alebo príspevok, ktorý dodávateľ prijal alebo má prijať k cene tovaru alebo služby.

Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že žalobca prevzal na seba celé riziko nesplnenia postúpených pohľadávok, avšak dospel k záveru, že správca dane na prípad aplikoval správne právne normy zákona o DPH, keďže v súlade s § 10 ods. 2 písm. b/ sa za dodanie služby nepovažuje postúpenie pohľadávok. Činnosť, ktorú v tomto prípade žalobca po nadobudnutí koncesionárskych poplatkov od S. R. realizoval nemožno považovať za službu a vôbec nie za **finančnú službu v zmysle § 39 ods.1 písm. d/ zákona o DPH, na ktorú sa nevzťahuje oslobodenie od DPH (z dôvodu inkasovania resp. vymáhania dlhov) aj v na podklade Šiestej smernice, pretože žalobca v daňovom konaní nepreukázal, že by takúto finančnú službu poskytol inému daňovníkovi a za takto poskytnutú službu prijal protihodnotu. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v tomto prípade vymáhal pre seba vlastné pohľadávky**. Keďže uvedená činnosť sa nepovažuje za dodanie služby nevzniklo následne žalobcovi ani právo odpočítať si od dane, ktorú je povinný za takúto službu platiť právo na odpočítanie dane v súlade § 49 ods. 2 písm. a/ a nasl. zákona o DPH.

Poukazujúc na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/43/2008 -82 zo dňa 04.12.2008 ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 224 ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v úspech v odvolacom konaní, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. januára 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková